

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 293/2025
28.08.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца MVK-PROMET DOO Каќ, чији је пуномоћник Стеван Рајић, адвокат из ..., против туженог CHINA ENERGI ENGINEERING GROUP KIANIN ELEKTRIK POWER CONSTRUCTION CO; LTD, Огранак Београд са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Јована Петковић Борисављевић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 12.518.870,05 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6081/23 од 03.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 28.08.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6081/23 од 03.10.2024. године у делу става један у коме је потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године за износ од 881.877,00 динара са законском затезном каматом од 25.02.2019. године до исплате, за законску затезну камату на износ од 55.200,00 динара од 17.04.2019. године и за износ од 4.163.448,60 динара са законском затезном каматом од 29.05.2019. године до исплате и ставу три и пет изреке, у делу става два у коме је преиначена пресуда Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године и обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 457.890,80 динара са законском затезном каматом од 17.04.2019. године до исплате, законску затезну камату на износ од 457.248,40 динара од 29.05.2019. године до исплате, законску затезну камату на износ од 1.129.800,00 динара од 30.05.2019. године до исплате, износ од 2.710.960,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2019. године до исплате.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог па се **УКИДА** се пресуда Привредног апелационог суда Пж 6081/23 од 03.10.2024. године у делу става два у коме је преиначена пресуда Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године у ставу четвртог изреке и обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 1.373.415,00 динара са законском затезном каматом од 25.02.2019. године до исплате и за износ од 1.291.800,00 динара са законском затезном каматом од 01.06.2019. године до исплате и у ставу четири и пет изреке другостепене пресуде, па се у овом делу предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године, у ставу један изреке, укинута је у целости решење о извршењу Привредног суда у Београду Иив 5423/19 од 19.09.2019. године. У ставу два изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 5.100.525,60 динара са законском затезном каматом на специфициране износе од доспелости до извршене исплате. У ставу три изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 2.774.218,80 динара од 17.04.2019. године до 28.06.2019. године и законску затезну камату на износ од 1.222.109,20 динара од 17.04.2019. године до 28.06.2019. године. У ставу четири изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 7.418.254,45 динара са законском затезном каматом на специфициране износе од доспелости до исплате. У ставу пет изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе. У ставу шест изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.838,74 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6081/23 од 03.10.2024. године, у ставу један изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године у ставу два, три и пет изреке. У ставу два изреке, усвојена је жалба тужиоца па је преиначена пресуда Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године у ставу четири изреке, и пресуђено тако што је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 7.418.254,45 динара са законском затезном каматом и то на износ од 1.373.415,00 динара од 25.02.2019. године до исплате, на износ од 457.890,80 динара од 17.04.2019. године до исплате, на износ од 1.126.940,25 динара од 30.05.2019. године, на износ од 457.248,40 динара од 29.05.2019. године, на износ од 1.291.800,00 динара од 01.06.2019. године до исплате, као и на износ од 2.710.960,00 динара од 01.06.2019. године до исплате. У ставу три изреке, одбачена је жалба тужиоца изјављена против става један изреке пресуде Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године. У ставу четири изреке, усвојена је жалба тужиоца па је преиначена одлука о трошковима поступка садржана у пресуди Привредног суда у Београду П 1168/2020 од 06.09.2023. године у ставу шест изреке, тако да је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.285.004,00 динара. У ставу пет изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 424.694,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама ревизијских разлога у складу са одредбом члана 408. ЗПП и установио да је ревизија туженог делимично основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Позивање ревидента на битну повреду учињену у поступку пред Привредним судом у Београду, што је дозволио тужиоцу преиначење тужбе повећањем

постојећег захтева за потраживања по рачунима 32, 33 и 34 коме се тужени противио, не представља ревизијски разлог применом члана 407. ЗПП.

Са друге стране одредбом члана 199. став 2. Закона о парничном поступку прописано је да ће суд дозволити преиначње и када се тужени томе противи ако самтра да би то било целисходно и коначно решење односа међу странкама и ако оцени да поступак по преиначеној тужби неће знатно продужити трајање парнице. Оцена прописаних услова је на суду, а не на туженом који се противио преиначењу.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, тужилац и тужени били су у облигационом односу по основу усменог уговора о делу (услуге су се састојале у изради ограде и стубова, утовара ископа, транспорта истовара земље са ТЦП и одвоз на депонију, испоруке бетонских дистанцера за бетон, полагање каблова). Из налаза вештака грађевинске струке утврђено је да је тужилац извршио радове фактурисане рачунима: 16/19 у износу од 881.877,00 динара, 26/19 у износу од 7.891.520,00 динара, 27/19 у износу од 1.680.000,00 динара, 29/19 у износу од 55.200,00 динара, 2/19 у износу од 4.620.697,00 динара. Из налаза вештака економско-финансијске струке утврђено је да након свих уплата, преостали дуг туженог износи 5.100.525,60 динара и то по рачунима: 16/19 у износу 881.877,00 динара, 29/19 у износу од 55.200,00 динара, 32/19 у износу од 4.163.448,60 динара, а за које износе је првостепени суд усвојио тужбени захтев применом одредаба члана 262, 277. и 324. Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је утврдио да је тужени износ од 3.996.328,00 динара по рачунима 26/19 и 27/19 који су доспели за наплату 16.04.2019. године платио у доцњи дана 28.06.2019. године, те је тужиоцу досудио законску затезну камату и то на износ од 2.774.218,80 динара од 17.04.2019. године до 28.06.2019. године као и на износ од 1.222.109,20 динара за исти период.

Првостепени суд полазећи од ситуационог плана од 25.01.2019. године, закључује да је тужилац изградио ограду у дужини од од 1052,58 метара, а не у дужини од 1290 метара и прихвата умањење по рачуна 16/19 за износ од 1.373.415,00 динара у ком делу је одбио тужбени захтев.

Првостепени суд одбија тужбени захтев и за потраживање тужиоца у износу од 1.126.940,25 по рачуну 31/19 од 29.05.2019. године, јер из обавештења тужиоца од 30.03.2021. године произлази да тужени нема дуговања по наведеном рачуну, а што је и мишљење судских вештака. Првостепени суд је утврдио да је тужилац извршио услуге по рачуну 32/19, по коме тужени није платио преостали износ од 4.163.448,60 динара, за који износ је усвојио тужбени захтев, а одбио за разлику од 457.248,40 динара.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев за потраживање тужиоца у износу 1.291.800,00 динара по рачуну 33/19 и за потраживање у износу од 2.700.960,00 по рачуну 34/19 јер тужилац није доказао да је извршио услуге фактурисања истим, као ни чињеницу да постоји неизмирени део дуга у висини од 457.890,80 динара по рачуну 27/19, за који износ је такође одбио тужбени захтев.

Будући да тужени није измирио своје новчане обавезе у уговореном року, тужиоцу је досуђен и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчаних обавеза у складу са члана 5. став 1. Закона о роковима измирења

новчаних обавеза комерцијалним трансакцијама. На рочишту одржаном 11.12.2020. године, првостепени суд је дозволио објективно преиначење тужбе, које је тужилац учинио поднеском од 09.11.2020. године, налазећи да поступак по преиначеној тужби неће знатно продужити парницу, а коначно ће се решити спорни однос странака.

Другостепени суд је става да је правилна првостепена одлука у делу у коме је тужени обавезан да плати тужиоцу 5.100.525,60 динара за изведене радове и то по рачунима: 16/19 део фактурисаног износа од 881.877,00 динара, 29/19 износ од 55.200,00 динара и 32/19 део фактурисаног износа од 4.163.448,60 динара; за законску затезну камату која је досуђена на плаћене износе од доспелости до дана исплате као и за износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе у складу са чланом 5. Закона о роковима измирења новчаних обавеза комерцијалним трансакцијама; да тужилац нема правни интерес да побија пресуду у ставу првом изреке, у коме је укинута решење о извршењу, при чему је поверилац потраживања по преиначеној тужби. Кфаликује уговорни однос између странака као уговора о налогу који је неформалног карактера и да сходно томе обавеза туженог произлази применом члана 762. став 1. Закона о облигационим односима са законском затезном каматом од доспелости до извршене исплате.

Међутим, налази да се не може прихватити закључак првостепеног суда да је потраживање тужиоца неосновано у преосталом делу од 7.418.254,45 динара. Прво, да је рачун број 16/19 основан само за износ од 881.877,00 динара, налазећи да је основан и за преостали износ од 1.373.415,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до извршене исплате. Образлаже, да је тужилац рачунима потписаним и овереним печатом надзора туженог и од стране представника туженог, 10/19 од 19.02.2019. године, 16/19 од 24.02.2019. године, 17/19 од 24.02.2019. године и 21/19 од 30.04.2019. године фактурисао туженом испоруку и уградњу оgrade у дужини од 1290 метара и 516 стубова укупно од износу од 7.459.812,00 динара, да је тужени платио потраживање по рачунима 10/19, 17/19 и 21/19 у укупном износу од 5.204.520,00 динара и да је остао неизмирени дуг од 2.255.292,00 динара. Узимајући у обзир досуђени износ од 881.877,00 динара са законском затезном каматом, другостепени суд закључује да је тужени у обавези да плати разлику од 1.373.415,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Другостепени суд не прихвата налаз и мишљење вештака на коме је првостепени суд засновао своју одлуку у овом делу, да изграђена ограда не може имати дужину већу од 1052,58 метара, која је предвиђена ситуационим планом, налазећи да је то пројектовано стање, које не мора да буде и реално стање, при чему је тужени прихватио потписом и печатом фактуре које се односе на испоруку и уградњу оgrade у дужини од 1290 метара и 516 стубова, а у одсуству доказа да је судски вештак грађевинске струке избројао испоручене и уграђене стубове. Следем наведеног, другостепени суд је преиначио првостепену одлуку у овом делу и усвојио тужбени захтев за износ од 1.373.415,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Другостепени суд преиначио је првостепену пресуду и усвојио је тужбени захтев и за износ од 457.890,80 динара са законском затезном каматом од 17.04.2019. године до исплате по рачуну 27/19, будући да је истим, тужилац фактурисао туженом износ од 1.680.000,00 динара са роком плаћања од 16.04.2019. године за радове на утовару, ископу, транспорту, истовару земље са ТЦФ и на одвозу на депонију изведено до 09.02.2019. године. Полазећи да међу парничним странкама није било спорно да је тужени делимично измирио потраживање у 1.222.109,20 динара по наведеном рачуну,

другостепени суд закључује да је остао дужан за износ од 457.890,80 динара, а имајући у виду да је тужени у целини извршио плаћање по рачуну 26/19 као и делимично плаћање по рачуну 27/19 иако ови рачуни нису били снабдевени потписом и печатом надзорног органа.

Другостепени суд преиначио је првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за износ од 1.126.940,25 динара са законском затезном каматом од 30.05.2019. године по рачуну 31/19 од 29.05.2019. године за радове на пескирању 72 метара цеви и измештању као и за рад виљушкарa, налазећи да је гола тврдња туженог да тужилац по овом рачуну није извео радове само из разлога што није снабдевен потписом и печатом надзорног органа АА. Другостепени суд је става да је на туженом терет доказивања, односно обавеза да изнесе чињенице и предложи доказе којима оспорава чињенице и доказе тужиоца, а при одсуству доказа о постојању примедби од стране туженог у грађевинском дневнику.

Другостепени суд преиначио је првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за разлику у износу од 457.248,40 динара по рачуну 32/19 од 29.05.2019. године којим је тужилац фактурисао туженом радове на полагању каблова на износ од 8.132.680,00 динара, а по коме је плаћен износ од 3.511.983,00 динара. Ово са разлога што судски вештак економске струке Васић Слободан је несумњиво утврдио да је тужилац у своје пословне књиге унео све послоне промене које се тичу утуженог рачуна које се односе на уплату туженог и обавезе туженог, при чему се из email туженог од 30.01.2022. године не може утврдити шта је тужени књижио као своју обавезу и измирио исту према тужиоцу.

Другостепени суд преиначио је првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев и за износ од 1.291.800,00 динара по рачуну 33/19 од 01.06.2019. године, којим је тужилац фактурисао туженом изнајмљивање у закуп грађевинских машина. Образлаже, да из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац био у правном односу са фирмом „Киза“ по основу уговора о закупу грађевинских машина, која је покренула судски поступак против тужиоца ради наплате закупнине, при чему се из издаваних радних налога тужиоцу може са сигурношћу утврдити време трајања закупа. Другостепени суд указује да је првостепени суд време трајања закупа утврдио из садржине спецификације радне механизације коју је тужилац сачинио за месец фебруар и март 2019. године, па не прихвата налаз судског вештака економске струке да није извршен обрачун времена трајања закупа грађевинских машина по налогу туженог, као ни тврдњу туженог да је неосновано потраживање тужиоца по предметном рачуну, само због чињенице да на истом нема потписа и печата надзорног органа, при чему тужени није предложио спецификацију о времену трајања закупа закупљених машина на градилишту која је у супротности са спецификацијом тужиоца, нити је као подизвођач доставио грађевинско дневник у погледу примедби на време трајања закупа.

Другостепени суд преиначио је првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за износ од 2.710.960,00 динара по рачуну 34/19 од 01.06.2019. године, којим је тужилац фактурисао одвоз земље и одвоз на депонију у периоду од 09. до 22.11.2019. године у количини од 4841 м3 по цени од 560,00 по м3. Не прихвата закључак првостепеног суда да предметни рачун није достављен туженом, јер је у супротности са наводом самог туженог, при чему је тужени унео у пореску евиденцију пореза на додатну вредност да је рачун примљен. По ставу другостепеног суда не може се прихватити тврдња туженог

да не признаје утужени износ по предметном рачуну, позивајући се на email од 30.01.2022. године са непотписаним табелама регистарских ознака возила (камиона), њиховим капацитетима и количинама земље у дане 11.02, 20.02. и 21.02.2019. године на укупан износ од 4613 м³, без усаглашавања са подацима из отпремница које је доставио тужилац за количину од 4841 м³, а самим тим ни као тачан налаз судског вештака грађевинске струке заснован на email туженог. По ставу другостепеног суда погрешан је закључак вештака грађевинске струке да није могао да прихвати отпремнице тужиоца које није потписао тужени и што је сумњао да се у возило носивости од 200 м³ може утоварити земља у количини од 200 м³, због чега је навео да одговор на ово питање може дати само вештак саобраћајне или машинске струке. Другостепени суд указује да је депонија прималац земље коју је тужилац транспортовао са градилишта и истоварао на депонију, као и на члан 27. Закона о управљања отпадом, по коме трошкове одлагања земље, неопасног отпада, сноси власник или други држалац који непосредно предаје отпад на руковање сакупљачу отпада или постројењу за управљање отпадом или претходни власник, а у конкретном случају вишак неопасне земље као отпада потиче са градилишта на коме је тужени подизвођач, као и да деопонија тачно утврђује количину отпада и трошкове које тужилац плаћа као превозник отпада на депонију, па тужилац није имао интерес да депонији пријави већу количину земље, већ само ону количину која је по отпремници предата. Другостепени суд је имао у виду и одсуство доказа да је тужени поводом опомене и налога за плаћање рачуна од стране тужиоца, благовремено истакао приговор у погледу количине земље предате депонији.

У погледу ревизијских навода који се односе на погрешну примену материјалног права, што има за последицу да нису расправљене све правно релевантне чињенице, ревизијски суд налази да су исти делимично основани.

Ценећи природу уговорног односа између парничних странака, ревизијски суд прихвата став првостепеног суда да су парничне странке биле у пословном односу по основу уговора о делу, с обзиром на врсту услуга које је тужилац извршио и фактурисао туженом. Уговор о делу је неформални уговор којим се посленик (предузимач, извођач радова) обавезује да обави одређени посао као што је израда или оправка неке ствари или изврши неки физички или интелектуални рад и слично, а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду (члан 600. ЗОО).

Рачунима који су предмет тужбеног захтева, тужилац је фактурисао утовар, ископ, транспорт и истовар земље са ТЦП и одвоз на депонију (26/19, 27/19), испоруку бетонских дистанцера за бетон 5цм (29/19), пескирање цеви, рад виљушкара, измештање цеви (рачун 31/19), полагање каблова (32/19), најам машина и возила (33/19), транспорт земље и одвоз на депонију (34/19), односно извршење фактичких радњи које по својој природи представљају садржину уговора о делу. Рачуном 16/19 тужилац је фактурисао испоруку и изградњу ограде и стубова, предвиђене ситуационим планом, па чињеница да у овом делу није закључен уговор у писменој форми не утиче на обавезу туженог да плати извршене радове.

Тужилац је фактурисао туженом испоруку и уградњу 390 метара ТЦФ ограде и 156 стубова у износу од 2.255.292,00 динара по рачуну 16/19 од 24.02.2019. године, потписаним од стране представника туженог и од АА, надзора туженог. Поред наведеног рачуна, тужилац је фактурисао испоруку и изградњу ограде и стубова рачунима 10/19 од 19.02.2019. године (390м ограде и 156 стубова), 17/19 од 24.02.2019.

године (150м оградe и 60 стубова), 21/19 од 30.04.2019. године (360м оградe и 144 стубова) који су такође потписани од представника и надзора туженог, који рачуни нису предмет тужбеног захтева.

Ситуационим планом привремених објеката у сврху изградње ТЕ ТО Панчево констатовано је да дужина оградe треба да износи 1052,58 метара. Првостепени суд је утврдио да је тужилац заиста изградио дужину оградe од 1052,58 метара у износу од 881.877,00 динара, у ком делу су правилне нижестепене одлуке, Првостепени суд је пошао од дужине оградe која је дата у ситуационом плану привремених објеката од 1052,58 метара оградe и налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, закључивши да рачун морао бити умањен са 390 метара оградe на 152,58 метара оградe, односно да је тужилац фактурисао предметним рачуном више за износ од 1.373.415,00 динара.

Из изјашњења вештака грађевинске струке произлази да није излазио на лице места, јер је потребне податке имао у достављеној документацији у погледу дужине оградe. Чињеница да је према ситуационом плану пројектовано стање оградe дужине 1052,58 метара, не значи и да је реално стање на терену идентично са пројектованим стањем, односно да није дошло до одступања, али наведена чињеница је међу странкама била спорна, што је имало за последицу да се морала на јасан начин расправити, да ли је дошло до вишкова радова и да ли тужилац има право на износ од 1.373.415,00 динара, па сама чињеница да је рачун потписан од стране представника туженог и надзора туженог органа не може бити одлучујући у конкретном случају, будући да је тужени истицао да је утужени рачун идентичан са рачуном 10/19 који гласи на исти износ у погледу исте дужине оградe и броја уграђених стубова, а која чињеница такође није цењена приликом преиначења првостепене одлуке од стране другостепеног суда у овом делу. Како за правилну примену материјалног права нису расправљене битне чињенице, другостепена одлука је морала бити укинута у овом делу применом члана 416. ЗПП.

У поновном поступку, другостепени суд ће заказати расправу применом члана 383. ЗПП и на јасан начин расправити дужину изграђене оградe, право тужиоца на исплату спорног износа, односно висину тужбеног захтева у овом делу.

Тakoђе се не може прихватити закључак другостепеног суда да је основано потраживање тужиоца у износу од 1.126.940,25 динара по рачуну 31/19, којим је фактурисано пескарење цеви, рад виљушкарa, измештање цеви, а који износ је тужени оспораво у току првостепеног поступка као и ревизији да ови радови нису одобрени. На тужиоцу је терет доказивања да има право на потраживање по предметном рачуну, а не на туженом како погрешно закључује другостепени суд, при чему није ценио обавештења тужиоца од 30.03.2021. године да тужени нема дуговања по наведеном рачуну, као ни налаз вештака, на којим доказима је првостепени суд засновао своју одлуку. Како за правилну примену материјалног права нису расправљене правно релевантне чињенице, ревизијски суд је укинуо другостепену пресуду и за износ потраживања од 1.126.940,25 динара по рачуну број 31/19 од 29.05.2019. године, применом члана 416.ЗПП.

У поновном поступку, другостепени суд ће на јасан начин расправити чињеницу постојања потраживања по овом рачуну, ценећи обавештење тужиоца о непостојању

дуга, као и да је на тужиоцу терет доказивања да су извршени радови фактурисани предметним рачуном.

Правилна је одлука другостепеног суда у делу у коме је преиначио првостепену одлуку и обавезао туженог на исплату мање плаћеног износа од 457.248,40 динара по рачуну 32/19 од 29.05.2019. године из разлога које је дао, а које ревизијски суд прихвата у потпуности. Предметни рачун је испостављен на износ од 8.132.680,00 динара са роком плаћања од 29.05.2019. године за радове на полагању каблова. Извршена је авансна уплата износа од 3.511.983,00 динара, од стране туженог, тако да је за плаћање остао фактурисани износ од 4.620.697,00 динара. Из налаза вештака грађевинске струке произлази да је тужилац извршио радове по наведеној фактури, а да је тужени оспорио што нема потписа на истој, односно током првостепеног поступка да је извршио плаћање, без достављања доказа за оспорени износ, па је ревизијски суд у овом делу потврдио другостепену одлуку применом члана 414. ЗПП, јер тужиоцу с обзиром на утврђено чињенично стање поред износа од од 4.163.448,60 динара припада и износ од 457.248,40 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате.

Неосновани су ревизијски наводи туженог у погледу рока од када тече камата на плаћени износ по рачуну 26/19, односно по рачунима 29/19 и 33/19, истичући да није утврђен датим пријема рачуна. Из утврђеног чињеничног стања, произлази да су предметни рачуни достављени туженом са наведеним датумом доспелости. Одредбом члана 324. Закона о облигационим односима предвиђено је да дужник долази у доцњу када не испуни обавезу у року одређеном за испуњење, па су нижестепени судови правилно применили материјално право у овом делу.

Тужени својим ревизијским наводима није довео у питање правилност другостепене одлуке у преосталом делу.

С обзиром на горе наведено ревизијски суд је донео одлуку као у изреци пресуде применом члана 414. ЗПП у делу у коме је одбијена ревизија туженог и применом члана 416. ЗПП у делу у коме је усвојена ревизија туженог.

У поновном поступку другостепени суд ће имати у виду горе наведено и донети нову одлуку у основаности тужбеног захтева у укидајућем делу, као и одлуку о трошковима поступка.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправа
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**